

La María: "No es complia res del que demanava"

La María va estar 32 anys allunyada de l'Església, fins als 47 anys. I això que sempre havia cregut en Déu, però l'alegria que sentia de nena quan participava en la missa s'havia esfumat.

21/08/2018

Als 15 anys va deixar d'anar a l'església, i també va deixar de confessar-se i combregar. Seguia

tenint fe, però era una creença descolorida, que tant venia com marxava.

Crec que vaig allunyar-me perquè vaig deixar de resar i vaig deixar de resar perquè no es complia res del que demanava. A poc a poc, vaig anar perdent la relació amb Déu i vaig oblidar la meva fe i la meva pietat de nena.

La vida seguia i la Maria podia donar gràcies a aquell Déu llunyà per tot el que la vida li continuava donant.

Tenia feina, família, amics, anava al cine, feia esport, no tenia problemes especials i, tanmateix, em sentia buida i no sabia per què. Mai no vaig plantejar-me que es tractava d'un buit espiritual. Recordo que els diumenges, quan anava a veure l'àvia, em deia: «Ves a missa.» Jo no en feia cas i mai no vaig arribar a pensar que aquella buidor podria tenir alguna cosa a

veure amb la religió. Simplement, era una sensació d'insatisfacció.

La María és una dona impulsiva i amb un gran cor i el camí de tornava va estar marcat per un fort cop de gràcia... i un amic argentí.

Fa tres anys, el dia del meu aniversari, se sobte, em va venir de gust anar a missa. I hi vaig anar. Feia dècades que no trepitjava una església. Dos dies després em va tornar a venir de gust i hi vaig tornar. Després un dijous, un dimarts, un diumenge... Al cap de dos mesos, ja anava a missa cada dia. Després, em va abellir llegir la Bíblia i resar el rosari, però, com que a casa no l'havíem resat mai, no sabia com posar-m'hi, i vaig haver de mirar a Youtube.

Els sobtats atacs de pietat van fer pensar a la María que li passava alguna cosa rara: allò no era normal. Al seu voltant no hi havia ningú especialment religiós i va recordar-se

de l'Eduardo, un amic argentí. *Mai no havíem parlat de temes espirituals, però jo sabia que era cristià i li vaig explicar què m'estava passant. Se'n va alegrar molt i va dir-me una cosa sorprenent, que feia dos mesos que resava per mi i oferia la missa per tal que trobés Déu.*

La María és conscient que l'Eduardo la va empènyer, però sobretot ella atribueix el miracle de la seva conversió al poder de la pregària. Ella, que tot just es va allunyar de Déu, perquè pensava que resar no servia per a res. *Ara n'estic convençuda, del poder que té l'oració. L'Eduardo va estar resant molt de temps —hores!—, sense dir-me res. I Déu escolta, escolta sempre i va moure el meu cor. És sorprenent. Si sabéssim el bé que fem a una persona quan resem per ella...*

La María se sent feliç d'haver-hi retornat. *Després de la vida, és el*

segon regal més gran que he rebut. El millor que m'ha passat. Ara entenc que aquell buit que tenia només el pot omplir Déu. Estic feliç i tranquil·la. He recuperat aquella sensació que sentia de nena i que havia oblidat. Per això, ara, des que es va produir la meva conversió, li dic sempre que sí a Déu. En tot. M'ha demostrat que els seus plans són millors que els meus. La vida m'ha canviat, molt, i per a bé!

Els qui l'envolten també han notat el canvi: Em veuen més feliç, més plena, ara provo d'atendre més els altres i oblidar-me de mi. Reso diàriament a la Mare Teresa perquè, com ella, sigui capaç de tenir caritat amb tots i ajudar els qui m'envolten.

I acaba, contundent, remetent a una paràbola que viu com si Jesucrist l'hagués explicat per a ella. He retornat a casa i, a voltes, penso: com m'he perdut, tots aquests anys! Em sento com el fill pròdig, que es troba

*amb una meravellosa rebuda del pare,
que li diu: «Sempre he estat aquí,
esperant-te, encara que tu no em
veiessis.»*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/maria-no-es-
complia-res-del-que-demanava/](https://opusdei.org/ca/article/maria-no-es-complia-res-del-que-demanava/)
(20/03/2026)